

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוכ"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת נח

ד' חשוון תשפ"ג 1152

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:38	5:25	5:33	5:18	הדלקת נרות
6:32	6:29	6:31	6:30	
7:10	7:06	7:07	7:09	
				רבנו תם

הילולא דצדיקיא

ד. רבי אליהו שרים

ד. רבי קלונימוס שפירא

מח"ס 'חובת התלמידים'

ה. רבי משה בירדוגו

מח"ס 'ראש משביר'

ה. רבי צבי קאלישער

מח"ס 'מאזנים למשפט'

ו. רבי שאול דוד חי מועלם

ו. רבי שלמה דוד יונברג

האדמו"ר מסלונים

ז. רבי מאיר שפירא מלובלין

מיסד הדף היומי

ז. רבי מרדכי לבטון

ח. רבי משה יוסף הכהן טוויל

זקן רבני ארם צובא

ח. רבי נחום מהורדנא

ט. רבי דוד לניאדו

מח"ס 'לקדושים אשר בארץ'

ט. רבינו אשר בן יהיאל, הרא"ש

י. רבי יהודה קצין

מח"ס 'מחנה יהודה'

י. רבי מאיר מרגליות

מח"ס 'מאיר נתיבים'

קטנות, הרי שיש בהם מספיק מקום להחזיק בתוכם את כולם ללא גבול ומידה. וכזאת התורה רוצה לספר לנו, כי יד' לא תקצר, ואפילו במידות קטנות שהקב"ה נתן, גם שם יכול להחזיק בהם הרבה מאוד יותר ממה שהמקום יכול להכיל. ולכן, רק על ידי ברכת ה' ועל ידי דבריו של הקב"ה, רק אז יכל המועט להחזיק את המרובה.

ולפי זה אתי שפיר גם בענין התיבה שבנה נח. הקב"ה לא הניח לנח לבנות תיבה בגודל ובמידות שהוא רצה לבדו, וכפי שהוא חשב בדעתו לבנות. שכן אם נח היה בונה את התיבה כפי רצונו ומחשבתו שלו, אזי ברכת ה' לא היתה שורה בתיבה, וכי אז באמת גודל התיבה לא היה מספיק לאכסן בתוכה את האנשים, את כל החיות והבהמות ובעלי החיים ואת כל האוכל ואת כל הצרכים למשך שנה שלימה, ונח היה צריך לעשרות תיבות כדי להכניס לתוכן את כל הדרוש לו למשך שנה שלימה.

משום הכי הקב"ה הוא שנתן לנח את המידות של התיבה כיצד לבנות אותה ובאיזה גודל לעשות אותה. שכן חפצו של הקב"ה היה, כי נח יכניס לתיבה את כל מה שדרוש כדי לחדש שוב את העולם לאחר המבול הנורא. שכן, הקב"ה טיהר את כל העולם כולו על ידי מי המבול, על ידי מקווה מים שכיסה את כל העולם כולו עד שכל ההרים הגבוהים התכסו כליל במים. נמצא שהיו מקומות שנתמלאו לגמרי במים הן בעומק האדמה והן בגובה ההרים, וכל בני האדם טבעו בהם עד שלא נשאר בהם אחד.

ואולם, למרות שכל העולם כולו התמלא במים, נותר שמו של הקב"ה על המים, כי הנה הכתוב אומר (בראשית ז, כ) כי המים גברו מאוד על הארץ חמש עשרה אמה ואז נתכסו כל ההרים. וכידוע חמש עשרה עולה כמנין י-ה, שמו של הקב"ה בו ברא את העולם, כמו שאומר הכתוב (ישעיה כו, ד) "כי ב-יה ה' צור עולמים". דהיינו האות יו"ד נותרה על השמים, ואילו האות ה"א היתה על הארץ, ללמדנו כי אפילו שהיה מבול גדול על הארץ, עם כל זה הקב"ה המשיך לשמור על העולם שלא יאבד לגמרי, כדי ששוב יוכל העולם להתחדש מחדש בשם י-ה.

ואם כן, חזינן מהכא, כי כל זה היה בהשגחה פרטית מאת השי"ת להשכין את שמו י-ה על המים ועל העולם, ולכן בהשגחתו הגדולה הוא ציווה ויעמוד, הקב"ה ציווה לנח כיצד לעשות את התיבה ובאלו מידות בדיק, ובכוח ציווי בנייה מאיתו יתברך יכלה התיבה להכיל את כל הברואים והאוכל במשך שנה שלימה, והתיבה עצמה נשמרה עם כל מה שבתוכה במשך כל שנת המבול. וכך לאחר מכן יכל העולם שוב להתחדש בכח ציוויו של הקב"ה.

משביר לדוד

בדבר ה' נעשה הכל, גם מעל דרך הטבע

"וזה אשר תעשה אותה שלוש מאות אמה אורך התיבה המישים אמה רחבה ושלושים אמה קומתה" (בראשית ו, טו)

ויש להקשות בדבר, באם הקב"ה אמר לנח לבנות תיבה, ונח כפי הנראה יודע כיצד הוא צריך לבנות תיבה, אם כן מדוע הקב"ה היה צריך לפרט לו בדיק את גודל התיבה, כמה יהיה אורכה, כמה יהיה רחבה, וכמה יהיה הגובה של התיבה. באם נח יודע לבנות תיבה, שיעשה אותה כפי מה שהוא רוצה, ולפי המידות שהוא רוצה לעשות אותה, ולמה צריך לפרט לו בדיק באלו מידות ובאיזה גודל יעשה אותה.

ועוד צריך ביאור, הרי באותה שעה היו בעולם המוני חיות ובהמות, ויחסית לכמות הגדולה הזאת שהיתה בעולם, הרי מידות התיבה היו קטנות מאוד. והדבר פלא פלאים, כיצד התיבה הקטנה הזאת היתה יכולה לאכסן בתוכה את כל החיות ואת הבהמות ואת כל בעלי החיים, וגם את האנשים, וגם את כל האוכל שלהם ואת כל הזבל שלהם למשך שנה שלימה. הרי עבור כל אלו היו צריכים תיבה ענקית פי כמה וכמה מונים, וכיצד תיבה באורך שלוש מאות אמה, וברחוב מישישים אמה ובגובה שלוששים אמה בלבד תספיק לכל אלו..

ונראה בביאור הדבר בטוב טעם, הנה מצינו בתורה אודות אהל מועד, לשם כינס משה את כל ישראל. והרי ידוע הדבר כי בני ישראל היו מאות אלפי איש, וכיצד הצליחו כולם להיכנס בבת אחר לחצר אהל מועד. ואולם, כבר אמרו חז"ל על כך כי חצר אהל מועד ואהל מועד עצמו היה בבחינת מועט המחזיק את המרובה. על אף שהוא היה מקום קטן, אבל כיון שה' אמר לקבץ את כולם לשם, אזי המקום הצליח להחזיק את כולם וכולם הצליחו להיכנס לשם, כי כל מה שנברא ונעשה ממאמר פי ה' אינו מוגבל.

ואף גם מצינו במשכן העדות, שהיו לו מידות של אורך ורוחב, והוא לא היה גדול כלל וכלל. ואולם בערב פסח, כאשר היו צריכים לשחוט את קרבן הפסח, אזי אלפים רבים מבני ישראל יכלו להיכנס לחצר המשכן כדי להקריב את הקרבן. ולא עוד, גם בעזרה שהיא לא היתה גדולה כלל, אלא בגודל ט"ו אמה, יכלו מאות אלפי בני ישראל להיכנס ולכולם היה מקום שם בריווח גדול.

ועל כולנה, חז"ל אומרים כי אחד מהעשרה ניסים שהיו בבית המקדש שמעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלון בירושלים, וגם בבית המקדש עצמו עומדים צפופים ומשתחווים ורוחים. והדבר פלא פלאים, הכיצד יכולים אלפי בני אדם, יותר מישישים רבוא שעלו לירושלים לרגל להיכנס למקומות צרים וקטנים שכאלו.

חזינן מהכא, כי כאשר הקב"ה נותן מידות, ואפילו אם הן

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

"ואז אמרת את האמת וניצלת!"

הדרכה והוראה יסודית לחיים, מובאת במדרש ילקוט שמעוני (תהילים רמז תרלח) שבשעה שאמר הקב"ה לנח שיכניס שנים מכל מין לתיבה, ובאו ונכנסו לתיבה, בא השקר ורצה גם להכנס לתיבה, אמר לו נח 'אין אתה יכול להיכנס לתיבה אלא א"כ תבוא עם בת זוג - "שנים שנים מכל מין יבואו אליך אל התיבה".

הלך השקר ופגש ב'פחתא' (מידת הפחת והנזק) שגם היא רצתה להיכנס לתיבה, ונח לא נתן לה כי לא היה לה בן זוג, הציע השקר לפחתא להיכנס יחדיו כבני זוג, ושאלה הפחתא לשקר 'כמה תשלם לי על כך?' ענה לו השקר: 'אשלם לך שכל מה שארוויח בעסקים שלי, את לוקחת ומרוויחה'. ונענתה הפחתא והסכימו ביניהם ונכנסו יחדיו לתיבה. ומיני אז ועד היום, כל מה שמרוויחים בשקר הולך ל'פחתא'.

סיפר הרב צבי וינמן: הייתה לי דירה בת חדר וחצי בשכונת 'בית וגן' שעמדה ריקה. כאשר רציתי למכור אותה, התייעצתי עם עורכי דין, והם אמרו לי, שכדאי לי להצהיר על כך שהדירה תפוסה, כפי שנוהגים רוב מוחלט של מוכרי הדירות הריקות, מאחר שעל דירה שלא נמצאת בשימוש - הבעלים משלמים מס שבח שהוא ההפרש בין מחיר הקניה למכירה.

כשהבעתי בפניהם את פליאתי וחששותיי, היאך הם מציעים דבר כזה, וכן מה יהיה אם יתפסו אותי, אמרו לי שאין שום סיכוי שיתפסו, כי לעולם לא ידעו שהדירה עמדה ריקה, ולפי ניסיונם אין מה לחשוש מזה.

אולם אני, שהייתי רגיל להתייעץ בכל דבר במרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, הלכתי לשאלו גם שאלה זו, והוא השיב לי והזהירני נחרצות, שלא לשקר ולרמות, ושעלי לומר רק את האמת.

כמובן, עשיתי כדבריו. הלכתי לדואר ושילמתי, תוך שהתכוונתי כמו שמתכוונים לפי כל עשיית מצוה ל"זעישית ככל אשר יורוך".

הקונה שקנה את הדירה היה יהודי חרדי, שעבד במס רכוש. הוא פגש אותי ברחוב זמן קצר לאחר מכן, ושאל אותי: "תגיד לי, האם יש לך רוח הקודש?! האם מלאכים הולכים אתך לכל מקום?! הרי רוב מוחלט של מוכרי הדירות הריקות מצהירים שהן נמצאות בדיור מלא, ואילו לך יש מזל גדול שלא הצהרת על כך, כי אגלה לך שאנשי מס רכוש ארבו לך..."

והמשיך לספר לו: "אחד העובדים במס רכוש חיכה לסגור איתך חשבון. הם ידעו שאתה לא גר בדירה ורוצה למכרה. הם הלכו ובדקו את שעוני המים והחשמל, וראו שבשנים האחרונות לא גרו בדירה הזו. הם חייכו וחייכו לטרף שהולך ליפול לידם, הנה אתה תשקר כמו כולם..."

"ואז אמרת את האמת וניצלת!"

מאמות לעולם לא מפסידים! מהשקר לא מרוויחים! (דרשו').

ארחות ישרים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

צדקה כקרבת תודה

כתב המשנה ברורה (סימן ריח) שאדם שנעשה לו דבר נס, עליו להפריש כסף לצדקה כפי השגת ידו ויחלק את הכסף לתלמידי חכמים ולומדי תורה, ויאמר; הריני נותן כסף זה לצדקה.

ויהי רצון שיהא נחשב לי במקום קרבן תודה שהייתי חייב בזמן בית המקדש.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כל עכבא לטובה

באחת מטיסותיי לארצות הברית, לקראת סיום הטיסה כאשר העיר ניו יורק כבר הייתה פרושה מתחתינו וכבר יכולנו לראות את נמל התעופה הגדול מתקרב אלינו במהירות, האיר הקב"ה לפתע את עיניי בסוגיה מסוימת שבה עסקתי והיה לי קושי בהבנתה, ומתוך הארה זו שבאה עלי בפתע פתאום הצלחתי לרדת לחקר העניין ולהבינו על כל פרטי.

ללא שהייה הוצאתי מאמתחתי דף ועט והתחלתי לכתוב את כל מהלך הסוגיה מתחילתה ועד סופה, מהקושיות שבהן נתקשיתי ועד לפתרונן שנשלח אליי משמים באותה שעה.

אולם, תוך כדי הכתיבה שלחתי את מבטי לכיוון החלון והנה הבחנתי שאנו עומדים לנחות בתוך רגעים ספורים. הבנתי שלא אוכל להשלים את כתיבת הסוגיה כולה, וצער גדול מילא את לבי.

אך לפתע חשתי שהמטוס מגביה טוס ועולה לשחקים. התפלאתי מאד, וקברניט המטוס מיהר להסביר זאת, שכיון שמטוס אחר עמד לנחות מעלינו, על כן מחוסר ברירה נאלצנו לעלות שוב לאוויר, ולהמתין עד שיתפנה עבורנו משטח הנחיתה.

כך יצא שהמתנו בין שמים לארץ עוד כמחצית השעה, שבמהלכה הספקתי לכתוב ולפרט את כל ענייני הסוגיה מההתחלה ועד הסוף. ואין לי ספק שהקב"ה גרם לעיכוב הזה בנחיתה, עיכוב שכמוהו לא קרה לי מעולם בכל שנות טיסותיי, כדי שאספיק להשלים את כתיבת הסוגיה כולה.

ועוד עלה בדעתי שבזכות התורה הקדושה שבה עסקתי, שהיא מגינה ומצילה, שמר הקב"ה על נוסעי שני המטוסים ודאג שח"ו לא יתנגשו האחד בשני.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני עקרה לא ילדה" (ישעיה נ"ד)
הקשר לשבת: בנובאת ישעיה מוזכר ענין המבול שנשבע הקב"ה שלא יביא עוד מבול לעולם: "כי מי נח זאת לי". והוא הנושא המרכזי בפרשת נח.

ובני אשכנז מוסיפים את הפרק "עניה סוערה".

א. על המקיים שלוש סעודות בשבת, אמרו חז"ל במסכת שבת (ק"ח, א) שהוא ניצול משלוש פורעניות: מחבלו של משיח, מדינה של גיהנם, וממלחמת גוג ומגוג.

ואמר רבי יוסי: יהא חלקי בעולם הבא מאוכלי שלוש סעודות בשבת. ואמר רבי שמעון בר יוחאי: כל מי שמשלים שלוש סעודות בשבת, יוצא קול משמים ומכריז עליו: אַזְתַּעֲצַג עַל ה', כנגד סעודה ראשונה. וְהַרְפָּתִיךָ עַל פְּמִיתִי אַרְץ, כנגד סעודה שנייה. וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נְחֹלֶת יַעֲקֹב אֲבִיךָ, כנגד סעודה שלישית.

ב. זמן סעודה שלישית מתחיל מזמן 'מנחה גדולה', דהיינו חצי שעה אחר חצות היום. וטוב להתפלל קודם מנחה ואחר כך לאכול, אך אם מחמת כן יפסיד שיעור תורה, יאכל ואחר כך יתפלל מנחה.

ג. יש להתחיל את הסעודה קודם השקיעה. ואם לא הספיק, יתחיל מיד בזמן בין השמשות כל שלא הגיע עדיין צאת הכוכבים, ורשאי להמשיך את הסעודה גם לאחר צאת הכוכבים.

ד. חובה לאכול פת בסעודה שלישית לאנשים ונשים. ולא יתחמק אדם בתירוצים שונים. על כן, ישים לב לאכול סעודת הבוקר מיד בבואו מבית הכנסת, וכך יוכל לאכול סעודה שלישית בפת ברווח.

ה. מי שבשום אופן לא יכול לאכול לחם, יאכל כזית עוגה או תבשיל ממיני דגן. ואם גם זה אינו יכול, יאכל תבשיל אחר כבשר או דג. ואם גם זה אינו יכול, יאכל פירות. ואם גם זה אינו יכול, ישתה לפחות רביעית יין.

ו. כתבו המקובלים שיש ענין חשוב לאכול דגים בסעודה שלישית. וטוב לאכול ביצה, משום אבלם של משה רבנו, יוסף הצדיק ודוד המלך שנפטרו בשעת מנחה של שבת. וכן טוב לשנות מעט יין בסעודה, ויברך עליו "בורא פרי הגפן".

ז. גם אם אינו יכול לאכול פת, ואוכל מזונות וכיוצא או שותה רביעית יין, והגיע השקיעה, יאכל וישתה מיד, ויסיים עד צאת הכוכבים.

ח. אכל עוגה או שתה יין שלא בסעודה קודם השקיעה, בהגיע השקיעה יפסיק לשותת, אבל רשאי להמשיך לאכול עד צאת הכוכבים ולא יותר. כיון שיש קביעות לאכילה, שעד שיגמור הכל אכילה אחת היא, אבל שתיה כל כוס וכוס בפני עצמה היא.

ט. שכח לומר 'רצה והחליצנו' בסעודה שלישית, חוזר לראש ברכת המזון. אולם אם נזכר לאחר שהתחיל ברכה רביעית ואמר בא"י אמ"ה 'לעד', אינו חוזר.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת נח

- מה הטעם לאכילת ביצה בסעודה שלישית?
- מי הוא הבן זוג של מידת השקר?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מתפקידיו של האדם בחייו: חובת זיכוי הרבים

"ויבוא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התיבה מפני
מי המבול" (בראשית ז, ז)

וכתב על זה רש"י בשם חז"ל (זוהר חדש ח"א לז, ב) כי קודם המבול עמד נח על פתח התיבה שבנה אבל לא רצה להיכנס אליה, משום שהיה מקטני אמונה, מאמין ואינו מאמין שיבוא המבול, עד שהמים דחקוהו ואז היה חייב להיכנס אל התיבה.

ואמרתי על כך בשיעור בשבת בבוקר, כי לכאורה הדבר פלא, וכי באמת נח לא האמין שיבוא המבול, והלוא הקב"ה אמר לו כי הוא הולך להוריד מבול על כל העולם, באומרו לו (שם ו, יז) "ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים" וגו', ואם כן כיצד יתכן הדבר כי נח אינו מאמין למה שאומרים לו, וכאשר המים כבר מתחילים לרדת, גם אז הוא עדיין אינו מאמין ואינו רוצה להיכנס אל התיבה.

ואולם, אמרתי בביאור הדבר, כי נח התהלך עם האלוקים, כלומר, נח דאג רק לעצמו ולמד רק לעצמו, והיה חסר לו את ענין לימוד תורה בעמל גדול עבור הזולת, ובפרט היה חסר לו את הענין של זיכוי הרבים, כמו שהיה לאברהם אבינו ע"ה שהיה מכניס אנשים רבים תחת כנפי השכינה ומגייר את האנשים (בראשית רבה פר' לט, יד). ולכן ללא לימוד תורה בעמל וללא מסירות נפש בזיכוי הרבים האדם עלול להגיע למצב של 'מאמין ואינו מאמין'. וזה היה אצל נח שהוא הגיע למצב נורא כזה של מאמין ואינו מאמין.

אבל מאידך גיסא, מכיוון שנח כשלעצמו היה צדיק גדול יחסית לבני דורו הרשעים, כמו שמעיד עליו הכתוב (בראשית ו, ט) "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו", ואף גם ה' בעצמו אמר עליו (שם ז, א) "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה", בשל כך הוא ניצול ונדחף לתוך התיבה, ויסגור ה' בעדו (שם טו). הרי שמכאן אנו למדים עד כמה זיכוי הרבים מועיל לאדם מאוד לעלות ולהתעלות במסילה בחצרות בית ה'.

עומקא דליבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

תופעה פלאית בכוחות נפש האדם

הידרדרותו המוסרית של העולם הבראשיתית, הגיעה לשיאה בימי נח. רק כ 1600 שנה חלפו מאז גורש אדם הראשון מגן עדן, והעולם החדש הגיע לשפל מחפיר. אנשי דורו של נח, לא נמנעו מכל תועבה. מעשי שוד ורצח, גזל וחמס, כמו גם הפקרות מוסרית נוראה, היו לחם חוקם. מהרגע בו גילה העולם את כוחו של היצר הרע, הוא עשה בו שימוש נרחב, עד שהבריאה כולה הגיעה לשפלות מוסרית. התורה תמצתה את מצבו של האדם במשפט קצר אחד: "וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום".

בתוככי אותה אפלה, מבארים לנו חז"ל מהי משמעות האמור בתורה "כי מלאה הארץ חמס". לדבריהם 'חמס' הוא נטילת ממון הזולת ששוויו פחות מפרוטה, ולא בכדי השתמשה התורה במלה זו ולא במלה 'גזל':

"וכך היו אנשי דור המבול עושים, היה אחד מהם מוציא קופתו מלאה תורמוסים, והיה זה בא ונוטל פחות משהו פרוטה וזה בא ונוטל פחות משהו פרוטה, עד מקום שאינו יכול להוציאו ממנו בדין".

כשהתקרבותי סמוך לאותו מקום נדחקתי לשולי הרחוב וזירתתי פעמי כשידי על אפי לגודל הצחנה. אך לפתע עלה בדעתי וחשבתי על מה מביטים האנשים הסובבים את המקום ומה יש להתעניין שם.

התגברתי אפוא על ריח הצחנה הקשה והתקרבותי קרוב, ואז ראיתי מחזה פלא. המדובר היה בבור ביוב מרכזי שפתחוהו בשל תקלה, ולכן נדף ממנו הריח למרחק כה רב. ומכיוון שהבור היה בור מרכזי, היה גדול ככדי כניסת כמה אנשים לתוכו, וכמה פועלים נכרים היו בתוכו, ולא פחות ולא יותר אחד מהם פינה לעצמו בתוך הבור איזה מקום, מצא איזה ברזל לשבת עליו והתענג באכילת פיתה פלאפל... היה אפשר להבחין שגודל תענוגו שווה לאיסטניס הבא למסעדה ויושב על כסא מרופד ואוכל עם כלים נאים. אותו פלאפל ואותו תענוג...

כשראיתי את זה הרהרתי בדעתי שלא לחינם ראיתי זאת, אלא ללמדנו מוסר השכל עמוק ונורא. הלא אני כבר ממרחק רב לא סבלתי את הריח, ואילו אותו פועל יושב לו בתוך הגומא עצמה כשמקומו מזוהה, והוא מוצא מקום בנפשו ליהנות ולהתענג על הפלאפל, והאיך לא נדחית נפשו מן הריח הרע? הרי אומר שכשהאדם בתוך הסירחון אינו חש ואינו מרגיש...

הלקח המוסרי מהסיפור, שגם ברוחניות יש והאדם נוהג כך. הנה תמהים אנו על אנשי דור המבול. רשעים ומופקרים, הן במעשי נבלה בין אדם לחברו, והן במעשי תועבה שבין אדם למקום. ועם כל זאת לא מצאו סתירה בנפשם כאשר דקדקו שלא לגזול שווה פרוטה, ובכך ביקשו להרגיע את מצפונם. ההסבר לכך הוא, שכאשר שקוע האדם בתוך רפש מעשיו הנבזים, אפו סתום ולבו אטום, ולכן מתענג הוא על איזה הקפדה של גולה בפחות משהו פרוטה. בכך משביע הוא את יצרו הרע באומרו, כי אדם טוב וישר הוא, שאינו גוזל יותר משהו פרוטה.

אנשי דור המבול, דור מופקר ומושחת, מוצגים על ידי חז"ל כמי ש'מקפידים' על הדין. כאשר ביקשו ליטול את רכוש הזולת, הם עשו זאת ב'היתר'. במקום לגזול את הכל בלי חשבון, הם השתדלו לקחת פחות משהו פרוטה, כדי שיהיו פטורים מהשבה.

ולבל תהיה טעות, כי הם חששו שמה שופטי התקופה יחייבו אותם בהשבה. השופטים עצמם, כך על פי חז"ל, היו מושחתים כאנשי הדור. הם אלו הקרויים בתורה 'בני הא-להים' (בראשית רבה, כו, ה), שהיו שותפים במעשי הפשע של הדור כולו. כך שלא החשש מפני ההליכים המשפטיים, הביא את אנשי הדור לגזול פחות משהו פרוטה. ואם כן מה פשר אותה הקפדה 'הלכתית' במעשי הגזל?

מבאר הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל: "למדנו כאן דבר פלאי בכוחות נפש האדם, האיך שיכול גם יכול לעשות כל תועבה, ועם כל זאת בתוך ביצת הרוע ששקוע בה, יכול לחשוב את עצמו למדקדק בדברים מסוימים, כאומר לנפשו מהיות טוב אל תהי רע... שאם אפשר לקחת בהיתר למה לעשות איסור - ואינו מרגיש כל סתירה בנפשו בקיצוניות מעשיו. מצד אחד נהנה הוא מגזל, ומאידך מתענג על דקדוק מצווה שאינו גוזל ואומר לנפשו, האח! כמה ירא וחרד אני!" כדרכו, מתבל רבי שלום את ביאורו בסיפור מהחיים:

"פעם הלכתי באחת מסמטאותיה של ירושלים עיה"ק, וראיתי מרחוק אנשים עוברים על יד מקום כלשהו, וסותמים את אפם ובורחים להם לנפשם. אמרתי לעצמי כשאגיע למקום ההוא אראה על מה ולמה הם בורחים מאותו המקום. המשכתי בדרכי והתחלתי להרגיש ריח נורא, אבל עוד לא ראיתי מהיכן יוצא הריח הנורא הלזה. ואולם לאחר שהמשכתי עוד, וכאמור הריח התגבר עוד, הבחנתי שמרחוק עומדים קבוצת אנשים וסובבים סביב בור ומביטים פנימה, והנחתי בדעתי שאכן שם הוא מקור הריח.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם